

Дело C-510/08

Vera Mattner

срещу

Finanzamt Velbert

(Преюдициално запитване,
отправено от Finanzgericht Düsseldorf)

„Свободно движение на капитали — Членове 56 ЕО и 58 ЕО — Данък върху даренията — Терен, върху който е построен недвижим имот — Право на данъчно облекчение, приложено към облагаемата основа — Различно третиране на местни и чуждестранни лица“

Решение на Съда (втори състав) от 22 април 2010 г. . . . . I - 3556

Резюме на решението

*Свободно движение на капитали — Ограничения — Данък върху даренията
(членове 56 ЕО и 58 ЕО)*

I - 3553

Разпоредбата на член 56 ЕО във връзка с член 58 ЕО трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска правна уредба на държава членка, съгласно която при изчисляването на данъка върху даренията приложимото към облагаемата основа облекчение в случай на дарение на недвижим имот, разположен на територията на тази държава, е по-малко, когато към датата на извършване на дарението дарителят и надареният пребивават в друга държава членка, от облекчението, което би било приложимо, ако към същата дата поне един от тях пребиваваше в първата държава членка.

Всъщност, след като посочената национална правна уредба поставя прилагането на облекчение към облагаемата основа на съответния недвижим имот в зависимост от мястото на пребиваване на дарителя и на надарения към момента извършване на дарението, то по-голямата данъчна тежест, обременяваща дарението между чуждестранни лица, представлява ограничение върху свободното движение на капитали.

Такова различно третиране не може да бъде оправдано с мотива, че се отнася до обективно различни положения. Щом като за целите на данъчното облагане на недвижим имот, придобит чрез дарение и разположен в съответната държава членка, дадена национална правна уредба поставя на една и съща плоскост, от една страна, надарените чуждестранни лица, които са придобили този имот от дарител чуждестранно лице, и от друга страна, надарените чуждестранни или местни лица,

придобили такъв имот от дарител местно лице, както и надарените местни лица, придобили същия този имот от дарител чуждестранно лице, то тази уредба не може, без да наруши изискванията на правото на Съюза, да третира тези надарени лица различно в рамките на същото данъчно облагане, що се отнася до прилагането на облекчение към облагаемата основа на този недвижим имот. Всъщност с оглед на особеностите и условията на събиране на данъка върху даренията между тези две категории лица не съществува никаква обективна разлика в положението, която може да обоснове разлика в третирането.

Освен това, за да обоснове ограничение върху свободното движение на капитали, произтичащо от нейната собствена правна уредба, държавата членка, на чиято територия е разположен недвижимият имот, предмет на дарението, не може да се позовава на възможността, независимо от нейната воля, надареният да се ползва от подобно облекчение, отпуснато от друга държава членка, като тази, в която пребивават дарителят и надареният към датата на дарението, което би могло да компенсира изцяло или отчасти вредите, претърпени от последния поради намаления размер на облекчението, приложено при изчисляването на дължимия в първата държава членка данък върху даренията. Това е така на още по-силно основание, ако държавата членка, в която пребивават дарителят и надареният, прилага данъчно облекчение в по-малък размер от предоставеното от държавата членка, на чиято територия е разположен недвижимият имот, предмет на дарението, или определя по-висока стойност на този имот от определената от последната държава.

По-нататък рискът от заобикаляне на данъчните разпоредби относно наследствата чрез извършването на няколко едно-временни дарения или чрез прехвърлянето на цялото имущество на определено лице посредством няколко последователни, отдалечени във времето дарения, не може да обоснове ограничаване на приложимото към облагаемата основа облекчение, когато този риск изглежда чисто хипотетичен. Що се отнася до възможността за следващи дарения, макар наистина държавата членка, на чиято територия е разположен недвижим имот, предмет на дарение, да има право да се увери, че данъчните разпоредби в областта на наследствата не са заобиколени от отделните дарения между едни и същи лица, рискът от заобикаляне, що се отнася до даренията между лица, които не пребивават в тази държава членка, съществува точно в същата степен относно даренията, в които участва местно лице. След като, за да попречи на такива отделни дарения, националната правна уредба не предвижда, що се отнася до даренията, в които участва местно лице, прилагането на облекчение в намален размер, а най-много това, че предвиденото за тези дарения данъчно облекчение в пълен размер се прилага само веднъж към облагаемата основа, получена от сумирането на съответните дарения, прилагането на

облекчение в намален размер, когато дарението се извършва между чуждестранни лица, не може да се счита за подходящо средство за постигане на целта за избягване на такова заобикаляне.

Разглежданата правна уредба не може да бъде обоснована и с необходимостта от запазване на съгласуваността на националната данъчна система, при положение че данъчното предимство, което произтича в държавата членка, на чиято територия е разположен имотът, предмет на дарението, от прилагането към облагаемата основа на облекчение в пълен размер, когато в това дарение участва поне едно местно за тази държава лице, не е компенсирано в тази държава с никакво определено данъчно задължение на основание на данъка върху наследствата.

(вж. точки 28, 35, 38, 42, 44, 46, 48—51, 54—56 и диспозитива)